

UNIVERZITA PARDUBICE
Fakulta filozofická
Katedra anglistiky a amerikanistiky

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor práce: Alena Litvinovskaya

Studijní obor: Anglický jazyk pro odbornou praxi

Název práce: Stylistic Analysis of Selected Lyrics of Talking Heads'

Akademický rok: 2016/17

Vedoucí práce: PhDr. Petra Huschová, Ph.D.

Oponent práce: Mgr. Eva Nováková

Kritéria hodnocení		Hodnocení 1 – 2 – 3 – 4
Všeobecná charakteristika	Splnění zásad zpracování práce a naplnění stanoveného cíle	3
	Logická struktura práce	
	Vyváženost teoretické a praktické části	
Teoretická část	Prezentace různých teoretických přístupů k řešenému problému	3
	Kritické posouzení prezentovaných přístupů a zvolení relevantní teoretické základny	
	Zpracování kvalitní teoretické základny pro realizaci praktické části	
Praktická část	Vhodnost zvolené výzkumné metodologie	3
	Aplikace zvolené výzkumné metodologie	
	Relevantní a srozumitelná argumentace a interpretace získaných výsledků	
Práce s odbornou literaturou	Kvalita, množství a relevance zpracované literatury	3
	Kritický přístup ke zdrojům	
Formální stránka	Dodržení doporučených pravidel a norem formální úpravy (směrnice FF UPa, požadavky KAA)	3
	Kvalita vědeckého aparátu, příloh, tabulek a obrázků	
	Dodržení bibliografických norem	
Jazyková úroveň	Gramatická přesnost a komplexnost	3
	Slovní zásoba	
	Koheze a koherence	
	Interpunkce a stylistické aspekty	

Slovní vyjádření k hodnocení bakalářské práce:

Cílem bakalářské práce je stylisticko-pragmatická analýza písňových textů kapely Talking Heads s důrazem na deixi jako stylový prostředek tohoto stylového útvaru. Analýza je založena na předpokladu, že výběr deiktických prostředků má zásadní vliv na různé textové funkce (informativní, fatickou apod.) písňového textu (s. 1).

Jako zdařilé aspekty práce lze vyhodnotit úspěšné řešení některých teoretických otázek, tj. definování písňového textu jako stylového útvaru (s. 4), vymezení diskurzu (s. 7) nebo kapitoly „Perspective“ (kap. 1.3, které je nicméně na škodu to, že je založena pouze na jediném zdroji), a stejně tak i skutečnost, že pro ilustraci deiktických výrazů využívá diplomandka i v teoretické části příklady z vlastního korpusu a nespolehá se pouze na citovanou literaturu. V praktické části jsou uspokojivě vysvětleny metodologické postupy a analýza vychází z reprezentativního vzorku jazykových dat.

Prezentace teoretických i praktických poznatků ovšem bohužel zůstává „na půli cesty“ a mnohé problémy nebo dílčí výzkumné otázky jsou sice v textu načrtnuty, nicméně nedořešeny. V konečném výsledku pak prezentace jednotlivých argumentů působí roztržitěně. Oproti přechozí neúspěšné verzi práce je patrný chvályhodný pokrok v popisu vzájemného vztahu stylistiky a pragmatiky (kap. 1.2), ale klíčové pojmy jako „style“, „context“ nebo „tone“ jsou nadále prezentovány jako jednotliviny, bez hlubší souvislosti. Podobně je např. u definice písňového textu zdůrazněno prolínání roviny psané a mluvené (s. 4), ale ani u jedné neuvádí diplomandka podrobnější specifikaci a nevztahuje je k problematice deixe. Tématu by pravděpodobně prospěl i pohled z dalších jazykových plánů než jen samotné pragmatiky; nabízí se např. otázka, nakolik je opakování zájmen (s. 12) motivováno pragmaticky a nakolik morfo-syntaktickou povahou analytického jazyka, kolika různých sémantických odstínů může nabývat přítomný čas nebo propojení času a aspektu (s. 32) apod.

Podobnými neduhy, tedy nepropojeností a vnímáním jazykových jevů ve velmi úzkých kontextech, trpí i praktická část. Jednotlivé výskyty deiktických výrazů jsou klasifikovány podle předem nastavených parametrů a zhodnoceny jako stylové prostředky v rámci písňového textu, v kterém byly nalezeny, ale každá podkapitola by si zasloužila obecnější stylistické vyhodnocení než pouhou kvantifikaci. Navíc některým kritériím analýzy schází teoretická opora – do prostorové deixe (kap. 2.3) jsou zařazena slovesa pohybu, ale tato deiktická funkce není nikde předtím zmíněna. Je škoda, že komentáře se omezují na základní funkce deiktických výrazů a nevěnují víc pozornosti funkcím specifitějším jako deixi podmínkových vět (s. 33), „zpřítomňování“ událostí (s. 32) nebo sociální deixi (s. 39).

Ke zobecnění má nakročeno část „Conclusion“ (kde např. diplomandka vysvětluje vysokou frekvenci zájmena „I“ z hlediska jeho emocionálního i kontaktového potenciálu), bohužel i ta je poměrně stručná a často jen odlišnými slovy opakuje poznatky nastíněné již v úvodu. Nepříliš přesvědčivá je i kvantitativní složka analýzy: korpus je sice představen z hlediska počtu textů, ovšem nikde není uveden celkový počet slov v korpusu, a tím pádem chybí měřítko pro interpretaci číselných údajů a přesnější představu o tom, jak dalece jsou deiktické prostředky ve vybraném stylu zastoupeny.

S přihlédnutím k tomu, že diplomandka ve stávající verzi práce zareagovala na připomínky uváděné v předcházejících posudcích a byla schopna teoretickou i praktickou část – byť s jistými rezervami – přerpracovat, doporučuji práci k obhajobě.

Doplňující otázky k obhajobě:

- 1) Jaké jsou zásadní rozdíly mluveného a psaného stylu? Jak tyto rozdíly ovlivňují používání deixe?
- 2) Jak s deixi souvisí pauzy, tempo nebo přízvuk uváděné na s. 9?
- 3) Jakou formu a funkci má v angličtině vokativ (s. 15)?
- 4) Definujte „čistě deiktické“ jazykové prostředky (*pure deixis*).

V ý s l e d n á k l a s i f i k a c e* (možnosti klasifikace – v ý b o r n ě , v e l m i d o b ř e , <u>d o b ř e</u> , n e v y h o v ě l)	dobře
--	--------------

Dne: 29. 1. 2018

Eva Nováková

.....
Podpis oponenta práce

- * Výsledné hodnocení není průměrem dílčích známek
- ** Vyhovující podtrhněte